

Το πρόβλημα δεν είναι το νόμισμα

Ανασκοπώντας το ελληνικό πολιτικό σκηνικό των τελευταίων 3,5 ετών, έχω την αίσθηση ότι η κυριώτερη αδυναμία μας στην αντιμετώπιση της κρίσης είναι ότι στεκόμαστε κατά κανόνα στην επιφάνεια των προβλημάτων και σε κάποιας μορφής συνθηματολογία, χωρίς να διεισδύουμε στο βάθος και την ουσία τους, όπως θα απαιτούσε μια ορθή στρατηγική, και χωρίς, κυρίως, να αντλούμε πρακτικά οφέλη από την ίδια την κρίση. Τέσσερα χαρακτηριστικά παραδείγματα:

1. Σκιαμαχούμε επί μήνες για το εάν σβήστηκαν ονόματα από την λεγόμενη «λίστα Λαγκάρντ» και ποιός γνώριζε γι' αυτήν, χωρίς να έχουμε ακόμη εισπράξει ούτε ένα ευρώ από τους μεγαλοκαταθέτες της (πρβλ. σχετικό δημοσίευμα της εφημερίδας Τα Νέα της 28.2.2013, σελ. 14, με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Στο μηδέν οι έλεγχοι για τη λίστα Λαγκάρντ»).

2. Παρόμοια, ικανοποιούμε κάποια βαθύτερα ένστικτά μας όταν πληροφορούμαστε με χαιρεκακία ότι κάποιοι «μεγαλόσχημοι» πολιτικοί ή επιχειρηματίες μπήκαν επιτέλους στη φυλακή για τα όποια ανομήματά τους. Αλλά παραγνωρίζουμε το γεγονός ότι θα βελτιωνόταν πολύ περισσότερο η κατάσταση κάποιων συμπαθών συμπολιτών μας, εάν ρυθμιζόταν το θέμα με τον θεσμό της λεγόμενης «ποινικής συνδιαλλαγής» και εάν, επομένως, με ένα μέρος τουλάχιστον των χρημάτων που καρπώθηκαν αυτοί οι «μεγαλόσχημοι», εδημιουργείτο ένα ταμείο οικονομικής ανακούφισης για αναξιοπαθούντες (ήδη το Υπουργείο Δικαιοσύνης ετοιμάζει, ως γνωστόν, σχετικό νομοσχέδιο, αλλά χωρίς πρόβλεψη ότι τα επιστρεφόμενα χρήματα από «ξέπλυμα» και λαθρεμπόριο θα πηγαίνουν μέσω ειδικού κωδικού αριθμού στους οικονομικά αδύναμους πολίτες).

3. Αντιδικούμε μεταξύ μας και με την τρόικα ως προς το πόσοι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει να παραμείνουν ή να φύγουν, χωρίς να έχουμε λάβει ακόμη ούτε ένα αξιωμανημόνευτο μέτρο για την βελτίωση στην απόδοση της ίδιας της δημόσιας διοίκησης (πχ. για την ρύθμιση οφειλών στο δημόσιο χρειάζεται να περάσει κανείς για διεκπεραίωση και υπογραφές από σειρά υπαλλήλων και προϊσταμένων της ΔΟΥ, ενώ η όλη διαδικασία θα μπορούσε να ολοκληρωθεί σε λίγα λεπτά από έναν υπάλληλο και τον ταμία).

4. Συζητούμε ακόμη σε ατελεύτητο βαθμό εάν ενδείκνυται να παραμείνουμε ως χώρα στο ευρώ «πάση θυσία» ή να φύγουμε από αυτό «υπό προϋποθέσεις», αγνοώντας και πάλι ή παραβλέποντας το γεγονός ότι το κύριο πρόβλημα της χώρας δεν είναι το είδος του νομίσματός της, αλλά η αύξηση της ποιοτικής παραγωγικότητας. Όπως ορθά έχει λεχθεί, όταν υπάρχει έλλειψη παραγωγικότητας και, άρα, ανεπάρκεια πόρων, δεν έχει πλέον καμμία σημασία εάν η κηδεία του φτωχού συμπολίτη μας θα πληρωθεί με δραχμές ή με ευρώ.

Νέστωρ Κουράκης